

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318200699
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8318200699.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: X. H. G., S. XX.XX.XXXX, M. J. XXXX/XX, XXX XI A., X/ V. H., S. XX.XX.XXXX, X/ V. X., R. N., S.R. H..XX.XXXX, J. M. J. XXXX/XX, XXX XX A., X/ E. X., R. Č., S. XX.XX.XXXX, M. M. XXX/XXX, XXX XX A., X/ M. F., S. XX.XX.XXXX, X/ M. F., R. N., S. XX.XX.XXXX, J. M. J. XXXX/XX, XXX XX A., X/ H. F., S. XX.XX.XXXX, X/ H. A., R. Q., S. XX.XX.XXXX, J. M. J.J. XXXX/XX, XXX XI A., X/ V. X., S., XX.XX.XXXX, M. J. XXXX/XX, XXX XX A., XX/ V. F., S. XX.XX.XXXX, XX/ V. X., R. A., S. XX.XX.XXXX, J. M. J.J. XXXX/XX, XXX XI A., XX/ U. F., S. XX.XX.XXXX, XX/ U. R., R. V., S. XX.XX.XXXX J. M. J. XXXX/XX, XXX XX A., XX/ X. Z. F., S. XX.XX.XXXX, XX/ Z. L.C., R. X., S. H..XX.XXXX, J. M. J. XXXX/IX, XXX XX A., XX/ E. A. O., S. XX.XX.XXXX, XX/ A. X., R. A., S. XX.XX.XXXX, J. M. J. XXXX/XX, XXX XX A.É., XX/ Z. X., S. XX.XX.XXXX, XX/ Z. O., R. H., S. XX.XX.XXXX, J. M. J. XXXX/IX, XXX XX A., XX/ P. L., R. A., S. XX.XX.XXXX, M. J.J. XXXX/IX, XXX XX A., XX/ J. L., S. XX.XX.XXXX, XX/ J. U., R. L., S. XX.XX.XXXX, J. M. J. XXXX/XX, XXX XX A., XX/ X. Č. D., R. V., S. XX.XX.XXXX, M. J. XXXX/IX, XXX XI A., XX/ H. Z., R. H., S. XX.XX.XXXX, M. J. XXXX/XX, XXX XX A., XX/ V. X., S. XX.XX.XXXX, XX/ V. W., R. D., S. XX.XX.XXXX, J. M. J. XXXX/IX, XXX XX A., XX/ Q. L., S. XX.XX.XXXX, XX/ Q. U., R. N., S. XX.XX.XXXX, J. M. J.J. XXXX/XX, XXX XI A., XX/ P. P., S. XX.XX.XXXX, XX/ P. C., R. A., S. XX.XX.XXXX, J. M. J. XXXX/IX, XXX XX A., XX/ M. F., S. XX.XX.XXXX, XX/ M. F., R. X.Á., S. XX.XX.XXXX, J. M. J. XXXX/XX, XXX XX A., XX/ A. F., S. XX.XX.XXXX, XX/ A. F., R. M., S. XX.XX.XXXX, J. M. J. XXXX/XX, XXX XX A., XX/ M.Á. X. S., R. Z., S. XX.XX.XXXX, M. J. XXXX/IX, XXX XX A., XX/ Z. O., R. Q., S. XX.XX.XXXX, M. J. XXXX/IX, XXX XX A., XX/ Z. S., R. M., S. XX.XX.XXXX, M. J. XXXX/IX, XXX XX A., XX/ G. O., R. A., S. XX.X.XXXX, M. J. XXXX/XX, XXX XX A., zastúpených O. V..R..J. A., H. X, XXX XX A., právne zastúpeného JUDr. Ing. Renátou Vorobeľovou, advokátkou, Lipová 1, 066 01 Humenné, o zaplatenie 2.225,-eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 12C/10/2018-307 zo dňa 28.11.2019, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok .
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

„I. Súd žalobu zamieta.

II. Súd priznáva žalovaným vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Vec právne posúdil podľa § 106 ods. 1, § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 9a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách účinného ku dňu 08.02.2015, čl. 8 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku.

3. V odôvodnení okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 19.02.2018 pôvodne domáhal voči V. (ďalej len „V.“) v dome na ul. J. XXXX, so sídlom J. XXXX/XX, A. náhrady škody 2 225 eur titulom bolestného. Podaním zo dňa 03.01.2019 žalobca oznámil súdu, že žalované V. zaniklo dňom 01.01.2019 bez právneho nástupcu výmazom z registra V.. Preto navrhol, aby súd uznesením pripustil zmenu na strane žalovaného tak, aby do konania vstúpili žalovaní v 1. až 38. rade, teda všetci vlastníci bytov v bytovom dome na ulici J. XXXX/XX. Y. zo dňa 17. 10., 2019, č. k. 12C/10/2018-114 súd pripustil, aby do konania vstúpili navrhovaní žalovaní, zastúpení O., s. r. o. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom žaloby, výsluchom žalobcu, výsluchom žalovanej v 37. rade (bývalá predsedníčka V.), výsluchom žalovanej v 38. rade (manželka žalobcu) a zástupcu žalovaných, výsluchom svedkov L. M. a Q. P., oboznámením sa s obsahom predložených listinných dôkazov. Podľa tvrdenia žalobcu, dňa 08.02.2015 sa žalobca ráno na ceste do kostola pošmykol a spadol na čerstvo napadnutom snehu, pod ktorým sa nachádzala ľadová plocha. Keďže žalobca bol dlhoročným lekárom, mal dojem, že nemá žiadne vážne zranenie, vrátil sa domov a v ten deň neprivolal lekársku pomoc. Jeho manželka oznámila túto udalosť p. Z., predsedníčke V.. Žalobca bol presvedčený, že jeho pád musí byť zaznamenaný na bezpečnostných kamerách nainštalovaných na bytovom dome. Na druhý deň manželka žalobcu privolala lekársku pomoc, pretože žalobcovi sa bolesti zintenzívnili. Žalobca odišiel na vyšetrenie a bol hospitalizovaný. V septembri 2015 sa žalobca dozvedel, že zábery z kamier v bytovom dome zo dňa jeho pádu sú už zmazané z dôvodu ochrany osobných údajov. Žalobca žalobu voči žalovaným ako vlastníkom bytov odôvodňoval tým, že k jeho pádu došlo pri bytovom dome, pričom v zmysle zákona majú vlastníci, správcovia alebo užívatelia udržiavať a zabezpečovať schodnosť chodníka. Žalobca nárok na náhradu škody odvodzoval od znaleckého posudku vypracovaného znalcom X.. U. V., ktorý ohodnotil bolestné žalobcu na sumu 2.225 eur (č.l. 6-10). V súvislosti so vznesenou námietkou premlčania, prednesenou právnou zástupkyňou žalovaných, žalobca uviedol, že jeho nárok nie je premlčaný, pretože nárok si uplatnil v trestnom konaní.

4. Z výsluchu žalovanej v 37. rade, X.. S. Z., súd zistil, že manželka žalobcu jej mala oznámiť, že videla ísť po chodníku svojho manžela, ktorý bol od snehu a ktorý jej mal povedať, že spadol. V júli alebo auguste si od nej niekto vyžiadal kamerový záznam, ale nemala oprávnenie na to, aby ho vydala hocikomu. Žalovaná v 38. rade uviedla, že v inkriminovaný deň ráno o 8:30 hod. sa vracala z kostola domov (pričom jej manžel - žalobca mal ísť do kostola sám), v čase keď prichádzala domov, videla svojho manžela stáť vo zvláštnej polohe. Opýtala sa ho, čo robí, na čo jej odpovedal, že spadol. Pomaly sa vrátili domov, následne niekoľkokrát volala predsedníčke V., p. Z., s ktorou sa jej podarilo spojiť až okolo 13:30 hod. Oznámila jej, čo sa stalo, p. Z. ju uistila, že sú poistení. Právna zástupkyňa žalovaných žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť, uviedla, že žalobca nedisponuje žiadnym dôkazom, ktorým by preukázal miesto a čas pádu, čím nie je preukázaný subjekt, ktorý by mal zodpovednosť za prípadnú škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi. Vzhľadom na túto skutočnosť namietala nedostatok vecnej pasívnej legitimácie žalovaných v tomto konaní a rovnako namietala, že uplatnený nárok je premlčaný. Z výsluchu svedka L. M. súd zistil, že so V. mal uzavretú zmluvu, na základe ktorej im nainštaloval kamerový systém a mali s nimi uzavretú aj Zmluvu o vykonávaní technických úkonov súvisiacich s výberom kamerových záznamov. Uviedol, že po telefonáte s predsedníčkou V. poveril technika, p. P., aby vybral záznam z kamerového systému a exportoval ho na USB kľúč a ponechal po dobu 15 dní pre prípad, že by si ho vyžiadal nejaký orgán. Ak si ho v tejto lehote nijaký orgán nevyžiada, automaticky sa záznam vymazáva tak ako sa tak stalo v tomto prípade. Z výsluchu svedka Q. P. súd zistil, že tento bol prizvaný ako servisný technik na výber kamerového systému a myslel si, že to bolo na požiadanie predsedníčky V., ktorá mu povedala časový úsek, ktorý má prehrať alebo spustiť obrazový záznam, a preto svedok kamerový záznam spustil, ale nepozoroval ho. Po prehraní mu predsedníčka povedala, aby toto ukončil, dal záznam archívovať a uložil ho na USB kľúč, ktorý bol potom archívovaný v ich firme. Potvrdil, že žalobca s odstupom času žiadal tento kamerový záznam, ale bolo mu povedané, že už je zlikvidovaný. Z obsahu znaleckého posudku vypracovaného znalcom X.. U. V. č. XX/XXXX vyplýva, že znalec ohodnotil bolestné u žalobcu spojené s úrazom zo dňa 08.02.2015 na 135 bodov po 16,48 eur za 1 bod, čo predstavuje 2.225 eur

(č.l. 6). Z obsahu spisu Obvodného oddelenia Policajného zboru v A., D.: J.-XXX/HE/HE-XXXX vyplýva, že žalobca podal dňa 20.11.2017 oznámenie na podozrenie zo spáchania trestného činu a v tomto oznámení požadoval aj náhradu škody vo výške 265 eur. Uznesením zo dňa 29.01.2018 bolo zastavené trestné stíhanie vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, ku ktorému došlo dňa 08.02.2015, a pri ktorom mal žalobca utpieť zranenia z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom a niet dôvodu na postúpenie veci.

5. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť v celom rozsahu. Podľa názoru súdu žalobca v danej veci neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho nároku, pretože okrem svojho tvrdenia, žalobca ničím nepreukázal svoj pád na chodníku pred bytovým domom na ul. J. XXXX/XX v A.. Nikto okrem žalobcu nepotvrdil jeho pád tak, ako to žalobca tvrdil. Ani manželka žalobcu, žalovaná v 38.rade, neuviedla miesto pádu žalobcu, táto vo svojej výpovedi len potvrdila, že pri návrate z kostola uvidela stáť žalobcu vo zvláštnej polohe, ktorým v tom čase už nestál na chodníku pri bytovom dome. Tým žalobca nepreukázal, že žalovaní sú vecne pasívne legitimovaní v tomto konaní. Zároveň súd prihliadol aj k vznesenej námietke premlčania nároku žalobcu a zistil, že nárok je premlčaný. K úrazu došlo dňa 08.02.2015, pričom zo znaleckého posudku X.. U. V. vyplýva, že žalobca sa liečil do dňa 24.06.2015, ktorý deň je potrebné považovať za ustálenie zdravotného stavu žalobcu. Nasledujúci deň preto začala plynúť dvojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku, ktorá uplynula dňa 25.06.2017. Žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody prvýkrát na polícii dňa 20.11.2017, teda po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty. Z týchto dôvodov súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaným priznal vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % z dôvodu, že žaloba bola zamietnutá.

7. Žalobca v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej poukázal na okolnosti jeho pádu zo dňa 08.02.2015 a nasledujúce udalosti týkajúce sa jeho oznámenia tejto udalosti bývalej predsedníčke V., ako aj na okolnosti vymazania kamerového záznamu. Nesúhlasí s názorom žalovaných, že nevie uviesť miesto jeho pádu. Je presvedčený o tom, že žalovaní sú zodpovední za jemu spôsobenú škodu, nakoľko si nespĺnili svoju povinnosť podľa § 9 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. (cestný zákon), a to odstraňovanie závad v schodnosti chodníkov príľahlých k nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza v súvisle zastavanom území a hraničí s cestou alebo miestnou komunikáciou. Preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

9. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a teda, či súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne posúdil, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

11. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220ods. 2 CSP, pričom výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k zamietnutiu žaloby, keď

sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami. Odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať iný právny záver. Odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň odvolací súd v celom rozsahu poukazuje.

12. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom neuviedol, v čom má nesprávnosť uvedeného právneho záveru súdu prvej inštancie spočívať. Ďalej vo svojom odvolaní uviedol, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň však neuviedol konkrétne, o aké prostriedky procesnej obrany a útoku by malo v prejednávanej veci ísť. V podanom odvolaní len zopakoval svoje tvrdenia, ktoré boli súdu známe už z predchádzajúcich podaní žalobcu a jeho výsluchu na pojednávaniach pred súdom prvej inštancie.

13. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

14. Zo strany prvostupňového súdu boli strany sporu vyzvané v súlade s § 167 ods. 3 C.S.P., aby sa písomne vyjadrili k prejednávanej veci, uviedli ďalšie skutočnosti a označili dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zároveň vo výzve súd strany sporu upozornil, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Žalobca žiadne ďalšie dôkazy nenavrhol vykonať, pričom tak neurobil ani v podanom odvolaní.

15. Úlohou odvolacieho súdu bolo prednostne posúdiť z dôvodu hospodárnosti konania, či súd prvej inštancie zamietol žalobu po správnom posúdení námietky premĺčania žalovaných s prihliadnutím na správnu dĺžku premĺčacej doby a na aplikáciu relevantných zákonných ustanovení. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu ohľadom premĺčania návrhu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s právnou úpravou a z vykonaných dôkazov vyvodil správne skutkové zistenia. Súd prvej inštancie sa s otázkou uplatnenia nároku na bolesť žalobcom a v súvislosti s tým vznesenou námietkou premĺčania žalovaných v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal podrobne, presvedčivo a zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Odvolací súd preto len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia dodáva.

16. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premičí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

17. Správny bol záver súdu prvej inštancie o ustálení zdravotného stavu u žalobcu dňom 24.06.2015, ktorý vyplýva z obsahu znaleckého posudku vypracovaného X.. U. V.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej „Za deň, kedy sa poškodený dozvie o škode z titulu bolesti alebo sťaženia spoločenského uplatnenia a teda za deň počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premĺčacej lehoty v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné považovať deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, kedy už možno objektívne urobiť bodové ohodnotenie“ (Uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 384/2015)..

18. Inštitut tzv. stavení behu promlčecí doby zajišťuje nemožnosť promlčení práva po dobu, v níž se účastník právního vztahu svého práva domáhá u soudu (příp. u jiného příslušného orgánu), tj. po dobu soudního (jiného) řízení, je-li v něm účastníkem řádně pokračováno, neběží promlčecí doba ve vztahu k právu v tomto řízení uplatněnému. Případem takového řízení je i tzv. adhezní řízení, tedy řízení o nároku na náhradu škody v rámci trestního řízení. Podle ustanovení § 43 odst. 2 věty druhá tr. řádu je návrh třeba uplatnit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování, avšak lze tak učinit již dříve, a to od samého počátku trestního stíhání - v prvním procesním úkonu poškozeného, který tvoří součást trestního řízení, tedy obvykle v trestním oznámení [viz Zhodnocení praxe soudů při uplatňování ustanovení trestního řádu o právech a postavení poškozeného v trestním řízení a o náhradě škody způsobené trestným činem (adhezní řízení) projednané v plénu Nejvyššího soudu dne 22. 2. 1967 - Pls 3/6 a publikované pod č. III Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR, ročník 1967, str. 239]. Pokud poškozený podá návrh v takto vymezeném období, je řádně podán z hlediska doby podání návrhu; aby však takový návrh splňoval náležitosti řádného návrhu poškozeného na náhradu škody v adhezním

řízení a měl za důsledek stavení běhu promlčecí doby, musí z něj být patrné, z jakých důvodů, v jaké výši a vůči komu se uplatňuje. Za řádné uplatnění nároku proto soudní praxe nepovažuje např. vyjádření poškozeného v tom smyslu, že se připojuje k trestnímu řízení s požadavkem na náhradu škody, jak bude orgány činnými v trestním řízení zjištěna (srov. zprávu o rozhodování soudů o náhradě škody ve věcech, jimž předcházelo adhezní řízení, Cpj 35/78 Nejvyššího soudu ČSR z 24. 10. 1979, jež byla projednána a vzata na vědomí plénem Nejvyššího soud ČSR dne 5. 12. 1979, Pls 2/79, publikovanou pod č. 22 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1979, str. 506 - 507). Obdobně je nutno dovodit, že řádným uplatněním nároku na náhradu škody v adhezním řízení není samotné podání trestního oznámení, jestliže neobsahuje požadavek, aby konkrétní osobě byla uložena povinnost k náhradě škody v určité výši. (Uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 24. mája 2006, sp. zn. 25 Cdo 2478/2004)

19. Žalobca namietal, že ako poškodený si svoj nárok na náhradu škody uplatnil v trestnom konaní, následkom čoho malo dôjsť k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty. Konanie o nároku poškozeného (žalobcu) na náhradu škody sa nazýva adhézne konanie a prebieha v rámci trestného konania zároveň s rozhodovaním o vine obžalovaného. V predmetnom prípade žalobca v trestnom oznámení zo dňa 18. 10. 2016 a 03. 07. 2017 neuviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu škody. Zápisnice neobsahujú požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť k náhrade škody v určitej výške. Žalobca v trestnom oznámení zo dňa 18.10.2016 a zo dňa 03.07.2017 nepožaduje náhradu škody, ale len konštatuje: „Keď som si chcel uplatniť finančné odškodné vo výške 265,- eur, ktoré mi bolo priznané odborným lekárom a žiadal som, aby mi toto bolo vyplatené naším SVB, to mi bolo odmietnuté s odôvodnením, že nebolo zistené presne miesto môjho pádu...“ Ako vyplýva zo zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 20.11.2017, žalobca si až v tento deň riadne uplatnil aj nárok na náhradu škody („Žiadam V. J. č. XX, A. o uhradenie bolestného vo výške 265 eur + 100 eur za právne služby.“), pričom uznesením zo dňa 29.01.2018, č. k. ČVS: J.-XXX/HE/HE-XXXX bolo trestné stíhanie vo veci prečinu ublíženia na zdraví zastavené z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom a niet dôvodu na postúpenie veci.

20. Účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabránili tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tým dosiahnuť stav, v rámci ktorého sa už oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Následkom účinne vznesenej námietky premlčania v občianskom súdnom konaní je, že premlčané právo nemožno oprávnenému priznať (§ 100 ods. 1, tretia veta OZ). S prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania súd posudzuje prednostne opodstatnenosť vznesenej námietky premlčania ešte pred prípadným zisťovaním výšky škody a pod. (porovnaj R29/1983).

21. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a obsahu spisu konštatuje, že súd zamietol žalobcu dôvodne po správnom právnom posúdení veci a pri aplikácii relevantných zákonných ustanovení. Premlčanie je následkom kvalifikovaného uplynutia času, ktoré spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti nároku. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu podľa vykonaného dokazovania znaleckým posudkom znalca X.. U. V. došlo dňa 24.06.2015. Svoj nárok na náhradu škody z titulu bolestného si preto žalobca mohol a mal uplatniť v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote, teda do 24. 06. 2017. Žalobca dňa 08.02.2015 musel mať vedomosť o tom, že mu vznikla škoda určitého druhu a rozsahu, ako aj to, kto mu škodu spôsobil, pričom za deň počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je nevyhnutné považovať deň ustálenia zdravotného stavu žalobcu (24.06.2015), kedy už bolo možné urobiť pre žalobcu bodové ohodnotenie. Preto mu odo dňa 24.06.2015 začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu, ktorá uplynula dňom 24.06.2017. Žalobca si svoj nárok na bolestné uplatnil v trestnom konaní 20. 11. 2017 a na súde dňa 19.02.2018, teda v obidvoch prípadoch po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Odvolací súd preto po preskúmaní veci dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie rozhodoval o vznesenej námietke premlčania a vyhodnotil ju ako dôvodnú, postupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na konkrétnych, výsledkami vykonaného dokazovania preukázaných skutočnostiach a tiež na správnom vyriešení otázky uplynutia premlčacej doby.

22. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa pasívnej vecnej legitímácie žalovaných odvolací súd zároveň dodáva, že aj túto súd prvej inštancie správne vyhodnotil. Žalobca v konaní nijako nepreukázal, že k jeho pádu dňa 08. 02. 2015 došlo na chodníku priľahlom k bytovému domu žalovaných. Súd prvej inštancie správne odôvodnil svoje rozhodnutie vo vzťahu k námietke pasívnej vecnej legitímácii žalovaných, preto naň odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje. Žalobca neunesol dôkazné bremeno tým, že nijako nepreukázal, že spadol pred bytovým domom na ul. J. XXXX/XX v A., preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď jeho žalobu aj z vyššie uvedeného dôvodu zamietol.

23. S poukazom na uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. Vzhľadom na skutočnosť, že v odvolacom konaní žalobca nebol úspešný a žalovaným nevznikli žiadne trovy odvolacieho konania, súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP).

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).